

Ne Miehet Suorittivat Tehtävänsä Hyvin

VUOSIA kestänyt lamaannus oli saatanut länsirannikon satamatyöläisten aseman sellaiseksi, etteivät he enää voineet elää ansaitsemillaan palkoilla. Työnopeus ja suosikkijärjestelmä olivat myöskin kehittyneet entistään turmiollisimmiksi suureen enemmistöön nähden. Työnjohtajain "pullottaminenkaan," jota oli harjoitettu vuosikautia, ei tuottanut enää tuloksia; sillä työtä ei riittänyt paljon muille kuin alemmille työnjohtajille, jotka tekivät ylityötä vielä silloinkin kun varsinaiset satamatyöläiset saivat työtä vain kaksi tai yhden päivän viikossa. Joten heidän vuotuisen palkan keskiarvo tuskin nousi yli \$600.00, jos siihenkään. Ansaitakseen tuon summan, jolla ei yksinäinenkään mies voi kunnollisesti elää, oli heidän kuluttava kaikki aikansa siihen, syystä, kun täytyi olla aina työnvälitystoimistossa; huolimatta siitä saiko työtä tai ei. Tilanteen ainoaksi korjaamiskeinoksi havaitsivat työläiset järjestymisen.

Niinpä he ryhtyivätkin tekemään järjestämistyötä keskuudessaan kesällä 1933 ja edistyivätkin siinä mainiosti. Järjestökseen he valitsivat International Longshoremen's Association. Tekoa ei suinkaan voida pitää hyvin harkittuna, vaan se näytti tyydyttävän asianomaisten suurta enemmistöä.

Vuoden 1933 marraskuuhun mennessä oli järjestämistyössä edistytty siinä määrin, että arveltiin noin 80 prosenttia satamatyöläisistä kuuluvan mainittuun unioniin. Varmuudella voimme kuitenkin sanoa, ettei täysinmaksaneiden jäsenten lukumäärä ollut läheskään noin suuri. Olipa se suurempi tai pienempi, niin järjestämistyössä oli kuitenkin päästy siihen saakka, että katsottiin olevan kylliksi järjestynyttä voimaa ryhtyä toimintaan olosuhteiden parantamiseksi.

Ensimmäinen askel siinä oli yleisen konventsiolin kokoon kutsuminen ja se kutsuttiin koolle Portlandiin, Oregon, marraskuun 22 päivänä, 1933. Konventsioni kesti kolme päivää ja laadittiin siellä yhteinen koko länsirannikkoa käsittävä satamatyöläisten ohjelma sekä hyväksyttiin ne vaatimukset, jotka vihdoin johtivat lakon puhkeamiseen.

Portlandin konventsiolin vaatimukset esitettiin työnantajille, mutta ne kieltäytyivät myöntymästä niihin; samoin kuin he olivat tehneet aikaisemmin Washingtonissa, D. C., jossa yritettiin laatia niinkutsuttua NRA:n "koodia" ja johon I. L. A. oli myöskin lähettänyt edustajansa.

Kun työnantajat olivat hyljänneet satamatyöläisten vaatimukset, kutsuivat työläiset toisen konventsiolin koolle San Franciscoon, Calif., helmikuun 25 päivä, 1934. Tähän konventsioniin, kuten edellisempään, oli saapunut edustajia kaikista huomatuimmista Tyynenmeren rannikolla olevista satamista. Portlandissa laaditut vaatimukset hyväksyttiin jälleen ja esitettiin työnantajille. Ennen konventsiolin päättymistä valittiin myöskin yleinen neuvonantokomitea, joka velvoitettiin lähettämään kopiot työnantajille tehtyistä vaatimuksista kaikille union osastoille ja kehoittamaan niiden panemaan toimeen lakkoäänestyksen jos työnantajat kieltäytyvät neuvottelemasta International Longshoremen's Associationiin järjestyneiden työläisten kanssa.

Työnantajain jälleen kieltäytyttyä neuvotteluista, panivat työläiset toimeen lakkoäänestyksen ja lakkoutuminen tuli hyväksytyksi suurella äänten enemmistöllä. Lakko määrättiin alkavaksi maaliskuun 23 päivänä, mutta presidentti Roosevelt sai kuitenkin ehkäistyksi sen puhkeamisen juuri yhdennellätoista hetkellä lupauksel-

la, että liittohallitus tulee sovittamaan riittävyyden.

Tämän jälkeen muodostettiin kolmihenkinen sovittelukomitea, joka asetti äänestyskysymyksen, että haluavatko satamatyöläiset I. L. A:n edustavan itseään työriittävyyden sovittamisessa. Union edustuksen puolesta annettiin suuri äänen enemmistö San Pedrossa, Calif., ja Seattlessa, Wash. Tällöin ilmoittivat työnantajat tulevansa vetoamaan äänestyksen johdosta oikeuslaitokseen, joka olisi merkinnyt sitä että ratkaisu olisi siirtynyt määräämättömään tulevaisuuteen. Tämän johdosta esim. Portlandissa peruutettiin äänestys ja ryhdyttiin valmistautumaan lakon varalta, samoin tehtiin toisissakin satamakaupungeissa.

Työläiset havaitsivat työnantajain aikomuksena olevan kieltää kaikki oikeudet "laillisten" temppuiluiden kautta ja viivyttaa riittävyyden ratkaisua määräämättömään tulevaisuuteen saakka. Mutta se ei masentanut heitä. He päättivät tehdä lopun juonittelusta ja lakkoutuivat toukokuun 9 päivänä, 1934.

Vähän myöhemmin yhtyivät Tyynenmeren rannikkolaivoissa työskentelevät merimiehet, insinöörit, luotsit ja muut ammattilaiset myöskin lakkoon, korjatakseen sietämättömiksi käyneitä olosuhteitaan sekä tukeakseen satamatyöläisten taistelua. Täten muodostui noin 25,000 työläistä käsittävä taistelu laivojenomistajia ja lastausyhtiöitä vastaan.

Heti lakon alussa yrittivät lastausyhtiöt alkaa töitä rikkurivoimalla, mutta eivät siinä kuitenkaan onnistuneet. Tällöin alkoivat yhtiöt palkata lisää pyssyhurtia ja lähettivät voimakkaita vetoumuksia kaupunkien hallituksille, että niiden tulee valvoa etteivät lakkolaiset häiritse heidän "perustuslaillisia" oikeuksia liikkeen harjoittamisessa. Ne tuottivat myöskin tuloksia ja kaikkien johtavimpien satamakaupunkien poliisivoima ryhtyi vartioimaan rikkureita, joita lastauttajat eivät kuitenkaan onnistuneet saamaan niin paljon että se olisi tuottanut toivottuja tuloksia muualla paitsi San Pedrossa, Calif., jossa lossaus- ja lastaustöitä suoritettiin rikkurivoimalla huomattavan paljon.

Lakkolaiset, joiden suurella enemmistöllä oli ollut sellainen käsitys ettei tavaraliikenne voisi sietää koko länsirannikkoa käsittävää lakkoo muuta kuin korkeintaan kolme neljä viikkoa, havaitsivat kuitenkin verrattain pian että taistelu tulee olemaan pitempiaikainen kuin mitä ennakoita oli osattu aavistaakaan. Siksi he ryhtyivätkin muodostamaan omia keittiöitä ja keräämään lakkoavustusta.

Samaan aikaan lakkolaiset myöskin järjestivät lakkovahtilinjat. Jokaisen lakkolaisen oli oltava lakkovahdissa, jota pidettiin ympäri vuorokauden, kaksitoista tuntia vuorollaan; saaden ainoastaan yhden vapaapäivän viikossa.

Lakkovahdinta satamissa on toisenlaista kuin tehtaiden tai muiden työmaiden ympärillä, sillä rintama muodostuu usein 10—20 mailia pitkäksi. Tämän tähden muodostivat he erikoisia lentäviä osastoja, joiden täytyi olla aina valmiina lähtemään autoillaan sinne missä milloinkin lisävoimaa tarvittiin. Se olikin mielenkiintoista katsoa kun nämä lentävät lakkovahdit lähtivät liikkeelle puhelintiedon saatuaan. Siinä ei kulutettu aikaa hukkaan yhtään minuuttia. Miehiä hyppäsi autoon niin paljon kuin siihen mahtui ja ulos jääneet työnsivät ovet kiinni, sillä autot tavallisesti olivat niin täynnä että sisällä olleiden olisi ollut vaikea niitä sulkea. Samassa tekivät autot nopeita pyörähdyksiä kulloinkin määrättyyn suuntaan. Muu liikenne tavallisesti aina silloin pysähtyi huomautuksitta, sillä kaikki havaitsi tekeillä olevan jotakin tärkeää ja niin todella olikin.

Lakkolaiset pitivät keskuudessaan verrattain hyvän kurin ja järjestyksen. Niille, jotka löivät laimin joukkomääräyksien noudattamisen, annettiin ylimääräisiä työvuoroja sekä vakavia varoituksia vastaisuuden varalta. Kaikki lakkolaiset kunnioittivatkin niitä paljon enemmän kuin poliisien rikkureita suojelevia säädöksiä.

Lakkovahdit joutuivat monta kertaa kiihastustaan San Pedrossa, San Franciscossa, Calif.; Portlandissa, Ore.; samoin kuin Seattlessa, Wash. Kaikissa noissa edellään mainituissa paikoissa surmautui useita lakkovahteja, paitsi Portlandissa, Ore., eivät

poliisit enempää kuin pyssyhurtatkaan saaneet heistä henkeä pois; vaikkakin yrittivät kuulia säästämättä. Sen sijaan sai Portlandissa surmansa kaksi rikkuria, joiden hautakumpuja ei luullakseni tule kukat kaunistamaan.

Merkitsevimpinä tekijöinä tämän lakon rikkomisy yrityksissä olivat A. F. of Laborin jäsenet; järjestyneet rikkurit, jotka kuuluivat samaan unioniin kuin lakkolaisetkin. Nē olivat merkitsevimpiä tekijöitä siksi, että heidän toimestaan kuljetettiin rikkurien lossaamat tavarat pois laitureilta ja vietiin ne tavarat laitureille, jotka rikkurit lastasivat laivoihin tämän kyseessä olevan lakon aikana. Jos nämä "järjestyneet" kuljetystyöläiset, kuorma-autojen ajurit ja rautatieläiset, olisivat vieneet järjestyneiden työläisten osan, niin lossauksessa ja lastauksessa käytettyjen rikkurien olisi ollut mahdotoin työskennellä, eikä heidän työskentelystään olisi ollut mitään hyötyä silloin kun lossatuista tavaroista ei olisi viety pois laitureilta. Nyt kuitenkin mainitun unionin jäsenet käsittelivät niitä ja ovat niinollen syyllisiä niiden lakkolaisten murhaamiseen, jotka menettivät henkensä lakkovahdissa ollessaan.

Ainoa hyvä puoli, mikä noiden järjestyneiden rikkureiden toiminnalla oli, oli se, että heidän toimintansa oli avointa silmin nähtävää rikkuroimista, joten se antoi lakkolaisille selvän kokemusperäisen todistuksen ammattiunionismin mädännäisyydestä.

Toinen rikkuroimisessa ansiota niittänyt kasti on "oppineisto," jonka palkkatyöläisten taisteluita auttavaan kätehen on niin montakertaa viitattu vissien aineiden taholta. Heidän menettelynsä tämän lakon yhteydessä pysyköön myöskin mielessäme vastaisuuden varalta. Meidän on muistettava se niin monta kertaa ilmi tullut tosiseikka, että kaikki muut yhteiskunnassa olevat ainekset voivat kääntyä meitä vastaan sopivan tilanteen sattuessa, joten emme voi luottaa mihinkään muuhun kuin omaan luokkavoimaamme niissä taisteluissa, joita joudumme käymään olosuhteitamme parantamiseksi ja vihdoinkin tämän järjestelmän tuhoamiseksi.

Yksi merkille pantava seikka, joka tuli

ilmi tämän lakon aikana, on se, että lakkolaiset eivät alistuneet ammattihohtajain johdon alaisiksi. Tämä lienee ensimmäinen kerta Amerikan työväenliikkeen historiassa, että lakkolaiset voivat ottaa johdon omiin käsiinsä ja viedä taistelunsa voittoonsa loppuun.

Yksi taistelua häiritsevä tekijä oli se, kun lakkolaisilla ei ollut sanomalehteä, jonka palstoilla he olisivat voineet oikaista ne lukuisat valheet ja vääristelyt, joiden kautta kapitalistinen sanomalehdistö jatkuvasti yritti saada sekaannusta ja erimielisyyttä aikaan lakkolaisten keskuudessa. Suurimmissa satamakaupungeissa tosin ilmestyi lakkolaisten ulosantamana lentolehtinen päivittäin, mutta sellaisten lehtisten tila ei riittänyt suurten päivälehtien valheiden oikaisuun, niissä oli tilaa vain juoksevien taistelua läheisesti koskevien asiain selostukselle.

Mitä kauemmin taistelu kesti, niin sitä selvemmin oppivat lakkolaiset ja heille myötätuntoiset ammattiunionien jäsenet käsittämään yleislakon merkityksen taistelun ratkaisemiseksi työläisille voittoisasti. Yleislakkoa kannattavat ainekset saivat niin paljon kannattajia puolelleen, että johtajatkin näkivät parhaaksi luopua suoranaisesta vastarinnasta, johon he ensin asettuivat.

Niinpä sitten valittiinkin San Franciscossa, Calif., Portlandissa, Ore., ja Seattlessa, Wash., yleislakkokomiteat, joiden tehtäväksi annettiin valmistautua yleislakon varalta. Komiteat työskentelivät yötä ja päivää viikkokauden saamatta kuitenkaan mitään valmista aikaan. Syy siihen ei kaikesta päättäen ollut siinä, etteivätkö komiteat olisi halunneet toimia yleislakon aikaan saamiseksi, vaan siinä ettei ammattiunionien puitteissa voida järjestää paikallistakaan yleislakkoa. Komiteat tulivat sen päivän selvästi näkemään, vaikka vain aniharvat komiteain jäsenistä sen julki lausuvat. Ammattiunionismi menettää kaiken merkityksensä yleislakon puhjettua, joten kaikki sen vaatimat organit on muodostettava ulkopuolelle järjestön ja sitä ei suinkaan voida tehdä muutoin kuin muodostaa tykkänään toinen järjestö, joka ei ole täl-

laisessa tilanteessa mahdollista. **Teollisuusunionismi, sellaisena kuin I. W. W. sitä edustaa, sitäpaitsi saavuttaa vasta täyden työskentelykykyisyytensä yleislakon kautta, sillä silloin sen kaikki elimet saavat työskentelymahdollisuuden.** Mutta ne, jotka eivät näe mitään eroa ammattiunionismin ja teollisuusunionismin välillä, tuomitsevat ammattiunionien johtajia sen sijaan kuin heidän tulisi tuomita ennenkaikkea ammattiunionit.

Yleislakko puhkesi kuitenkin San Franciscossa, Calif., heinäkuun 16 päivänä. Se ei saanut tukea toisten valtioiden satamakaupungeista ja kesti ainoastaan muutamain päivän. Se oli lopetettava edellä esiin tuoduista syistä, tai muuten se olisi luhistunut omaan järjestymättömyyteensä.

Sen merkitystä ei kuitenkaan ole aliarvioitava, sillä se taivutti laivojenomistajat ja lastauttajat neuvotteluihin lakon lopettamisesta, joka päättyi siten että lopullinen sovittaminen jätettiin presidentti Rooseveltin nimittämälle kolmihenkiselle sovittelulautakunnalle, johon kuuluivat Edward Hanna, katolisen kirkon piispa, ja O. K. Cushing, lakimies, San Franciscosta, Calif., sekä Edward McGrady, Yhdysvaltain työsihteerin apulainen.

Lähes kolme kuukautta kestänyt sotaa muistuttanut lakkotaistelu, jonka kestäessä lakkolaiset joutuivat taistelemaan palkattuja pyssyhurtia, poliiseita ja Californiasa valtion sotaväkeäkin vastaan, päättyi heinäkuun 31 p. Sen kestäessä lakkolaisia kapuloitiin, kaasutettiin, ammuttiin kylmäverisesti ja satoja teljettiin vankiloihin.

Sovittelulautakunta pani toimeen suljettuja tutkintoja huomatuimmissa satamakaupungeissa, kuten San Pedro, San Francisco, Portland, Seattle ja Tacoma ja antoi hiljan julki päätöksensä, josta käy ilmi seuraavaa:

Lakkolaiset saivat vaatimansa 30 tunnin työviikon. Palkka yleni 95 senttiin tunnilta; lakkolaisten vaatimus ollen \$1.00 tunnilta. Ylijasta lakkolaiset vaativat \$1.50 tunnilta, mutta sovittelulautakunnan päätöksen mukaan tulevat he saamaan vain \$1.25—\$1.40 tunnilta. Satamatyöläiset ovat saaneet myöskin oikeuden valita työn-

välitystoimiston johtajan, jonka on ennen nimittäneet työnantajat.

Merimiehiä koskevaa sovittelulautakunnan päätöstä ei ole vielä tähän mennessä julkaistu.

Lakko näinollen päättyi työläisille ai-neellistakin voittoa tuottavasti, mutta sitä suurempi oli sen antama havainnollinen opetus siitä, kuinka työläisten tulee järjestyä voidakseen käydä voittoisasti taistelua hyvin järjestynyttä kapitalistiluokkaa vastaan.

Mikäli itse taistelusta on jotakin sanottavaa, niin täytyy sanoa että ne miehet suorittivat tehtävänsä hyvin, mutta ammattiunionit osottautuivat kelvottomiksi palkkatyöläisten taistelujärjestöiksi.

* * *

Kommunistien osuus

Tämän maan suomalaisen kommunistisen sanomalehdistön taholta on länsirannikon lakkotaistelusta annettu niin paljon valheellisia tietoja, että lienee paikallaan tuoda ilmi heidänkin osuutensa lakkoon nähden tämän yhteydessä.

Kommunistinen johtajisto ei saanut koulukuntaa lakkolaisista, joten ne joutuivat johtamaan koko lakon ajan omaa laumaansa lakkoa häiritsevällä tavalla ja saivat siitä palkkioksi yleisen lakkolaisten vihamielisyyden.

Kommunistit antoivat ulos omia lento-lehtisiään, joissa yritettiin kaikilla mahdollisilla keinoilla saada erimielisyyttä aikaan lakkolaisten keskuudessa. He eivät siinä kuitenkaan onnistuneet, vaan jos olisivat onnistuneet niin se olisi merkinnyt taistelun menettämistä.

Ilkein ja lakkolaisten avunkeräystä häiritsevin teko oli se, kun kommunistit keräsivät lakkoavustusta omia keittiöitään varten, jotka he muodostivat muka lakkolaisia varten. Tosiasia kuitenkin on, että näissä kommunistien keittiöissä ruokaili enemmän muita kuin lakkolaisia. Sitäpaitsi kaikki lakkolaiset saivat syödä I. L. A:n muodostamissa keittiöissä. Eikä ainoastaan lakkolaiset, vaan kaikki ne jotka ottivat osaa lakkovahdintaan.

Kommunistien ei luonnollisestikaan sopinut kerätä varoja omiin nimiinsä niissä

kaupungeissa, joissa lakkotaistelua käytiin. Näinollen he turvautuivat valheisiin ja selittivät olevansa I. L. A:n lakkoavustuksen kerääjiä. Tämän johdosta ilmoitettiin lakkolaisten lentolehtisessä monta eri kertaa, että joka aikoo avustaa heitä niin antakoon avustuksensa vain sellaisille henkilöille, joilla on International Longshoremen's Association lupakirja.

Ulkopuolella varsinaisen taistelualueen kommunistit keräsivät varoja "yhteisrintaman" nimessä. Selittäen että he ovat yhteisrintamassa I. L. A:n kanssa ja he tarvitsevat apua ennenkaikkea, sillä heillä ei ole mitään kassaa kuten I. L. A:lla, jota avustaa A. F. of L.

Tuollainen likainen teko oli lakkolaisten selkään pistämistä ja on se luettava samaan kategoriaan A. F. of Laborin jäsenten rikkuroimisen kanssa. Ero vain on siinä että A. F. of L:n jäsenet harjoittivat rikkurointiaan julkisesti, mutta kommunistit karhunpalvelustaan salaisesti.

Kommunistien toiminta kiihoittikin lakkolaisten mieliä siinä määrin, että he esim. Portlandissa, Ore., hyökkäsivät Marine Workers Industrial Union päämajaan ja rikkoivat siellä olleen kaluston.

Tapahtumia seurannut.

Uskonto Sodan Selkärankana

Kirj. O. LAINE

SODAN pilvien leijaillessa taas Euroopan yläpuolella, olisi ehkä paikallaan muistuttaa siitä osasta, jota uskonto ja kirkko tulevat näyttelemään seuraavassa sodassa. Historian lehdet ovat täynnä todistuksia siitä, miten uskonnon nimessä on käyty sotia näihin päiviin saakka ja koska kristinuskonkaan periaatteissa ei ole tehty mitään suurempaa käännöstä rauhan edistämiseksi, niin voidaan aivan täydellä syyllä odottaa kirkolta ja papistolta juuri samanlaista kansainvälistä murhapoliitiikan kannattamista jota ne ovat osoittaneet tuhansia vuosia.

Alkakaamme viimeisestä maailmansodasta, joka on vielä kaikilla hyvässä muistissa. Länsimäinen papisto, joka edustaa kristinuskoa, näytteli sellaista osaa sodan aikana, joka oli kaikkea muuta kuin ylentävää heidän ja uskonnon maineelle, jonka he saarnaavat olevan rauhoittavaa ja veljeyttä edistävää. Esimerkkejä siitä voidaan tuoda esiin lukemattomia. Koska Ranskan katolilaisten kirjoissa oli jotain, joka kielsi toisen ihmisen tappamisen, ei papisto tuhlannut yhtään aikaa muuttaessaan katkismuksensa siten, että se hyväksyi uuden teurastuksen ja papisto antoi sille sitten siunauksensa.

Saksan papisto ei suorastaan tehnyt sellaisia muutoksia kirjoissaan, vaan se rukouli jumalaa antamaan siunauksensa sotarintamalla oleville sotilaille, sillä olihan heidän mielestä kristillinen velvollisuus ottaa hengiltä niin monta "vihollista" kuin mahdollista. Kummankin maan papisto käytti hyväkseen pienintäkin diplomaattista selkkausta sapelinkalistuksiin kirjoituksiinsa ja sanoissaan jo ennen sotaa. Sodanjulistuksen jälkeen alkoi oikea kilpailu tällä alalla kummallakin puolella Reinin virtaa.

Tällainen kirkon levittämä propaganda oli yleistä kaikissa sotivissa maissa. Kirkon ja miekan yhteys on vetänyt ja tulee edelleenkin vetämään uskonnolliset ja militaristiset laitokset yhdessä saman yleisen mielipiteen tuomiolaitoksen eteen vastamaan tästä "pyhästä liitostaan". Vallankumouksissa tavallisesti hyökätään sekä kirkkoa että militarismia vastaan samalla lailla, juuri tämän liittolaisuuden takia.

Amerikalainen kirkko kuitenkin voidaan luokitella edelle muita tälläkin alalla. Kun Yhdysvallat yhtyi sotaan, yhtyi amerikalainen kirkko myös. Sodasta tuli yhtäkkiä uusi uskonto ja Saksan keisarista tehtiin itse paholainen ja saksalaisten tap-